

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Евангелско четиво

† НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Рече Господ на учениците Си: Който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва. Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който погуби душата си заради Мене и Евангелието, той ще я спаси. Защото каква полза за човека, ако придобие цял свят, а повреди на душата си? Или какъв откуп ще даде човек за душата си? Защото, който се срами от Мене и от думите Ми в тоя прелюбодеен и грешен род, и Син Човечески ще се срами от него, кога дойде в славата на Отца Си със светите ангели. И рече им: истина ви казвам: тук стоят някон, които няма да вкусят смърт, докато не видят царството Божие, дошло в сила. (Марк 8:34-9:1)

Отеческо наследство

НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

В името на Отца и Сина, и Светия Дух! Днес, в неделята след Въздвижение на Честния и Животворящ Кръст, звучи Евангелието от Марк, където Господ на всеки от нас казва следните думи: „който иска да върви, след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва. Защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който погуби душата си заради Мене и Евангелието, той ще я спаси“ (Мк. 8:34-35).

А следващото евангелско четиво ни говори за най-главната заповед, която всички ние, християни, много добре знаем. Ние често я слушаме, срещаме се с нея в

Евангелието, но знаем ние, по-скоро, не нея, а – за нея. Знаем, че най-главната заповед – това е възлюбим Господа Бога своего с всичкото си сърце и всичката си душа, с всичката си сила, с всичките си мисли, а своя ближн – като самия себе си (вж. Мат. 22:37-39). Но няма може да заповядате на някого да обича? Нима може да обичаме по заповед? Нима може да принудим към любов, да заставим да обичаме, да направим любовта някакво задължение? Даже заповедта за любовта е невъзможно да възприемаме като задължение: невъзможно е ето така просто да опитаме и да заобичаме Бога... ето така да напрегнем всички свои сили, всичкото си съзнание... Не, невъзможно е!

Как тогава да заобичаме?

Някои мислят, че трябва да направят нещо специално, за да заобичат Бога: например, да изчетат много молитви, или да спазват някакви особени пости, или да спят на земята, да се хранят оскъдно, – т.е. да водят много суров аскетичен начин на живот. Мнозина се опитвали да постъпват така... и нищо не се получавало, защото с никаква методика, с никаква практика не можеш да пробудиш в себе си любов. Любовта не ще се роди в душата от никакви външни действия.

А ето Евангелието казва: „Ако искаш да вървиш след Мене...“. А това е много важен въпрос: „Искаш ли да вървиш след Мене? Искаш ли да бъдеш с Мене? Искаш ли да Ме обичаш?“ Ето, ако искаш – откажи се от себе си... Ето, в какво се състои работата! Ето, оказва се, че нещо пречи, че е преграда за тази любов!

Отхвърли себе си... това са много страшни думи. Много неприятно е да ги слушаме. А Евангелието продължава много сурово: отречи се от себе си, вземи кръста си, погуби душата си... Някак си ни става неудобно от тези думи.

Но, от друга страна, ако човек обича някого истински, няма мисли за себе си? Нима той помни себе си, ако е обикнал с цялото си сърце, с всичките си мисли и с цялата си душа? Нали се е случвало подобно нещо с нас! Нима може да помниш себе си, да пресмяташ своята изгода, да решаваши някакви свои проблеми, мислено да се намираш някъде на съвсем друго място, когато си заедно с този, когото си заобичал? Очевидно не. Истинската любов е ето такава. Някога ти си обикнал някого, ти вече си забравил за себе си. Всъщност ето това е да се отречеш от себе си, когато ти си способен да забравиш за себе си, да се отречеш от себе си заради любимия.

Христос за това и казва: „Ако ти искаш това, тогава върви след Мене, взел своя кръст“. А кръстът е не само в това негативно значение, което ние обикновено влагаме в тази дума. Ние свързваме с кръста нашите неуспехи, ние свързваме с кръста нашите загуби, ние

свързваме с кръста всички мрачни и тежки житейски обстоятелства, които се струпват върху плещите ни. А нали това не е истина! Нали кръстът – това е Евангелието! Ето отворения словесно за нас Кръст – това е Словото Божие, радостното, великото, оживяващото Слово на Живота! Чрез Кръста идва радост за целия свят, защото това е слово за Самия наш Господ Исус Христос.

Затова когато Господ призовава да вземем кръста си, Той казва: „Отворете за себе си Евангелието истински и се постарайте да живеете с него!“ Ето какво значи да възлюбиш Господа Бога своего с цялото си сърце, с всички си разум, с всичките си помисли. Е, а ако ти опиташ да направиш това, ако у тебе това, макар един път, малко се е получило, тогава ти, разбира се, ще сможеш да заобичаш и своя ближнел като самия себе си. Амин.

*Автор: Протоиерей Алексей Умински
Източник: www.pravoslavie.org*

Жития на светини

СВ. ВМЧК ЕВСТАТИЙ ПЛАКИДА И СЕМЕЙСТВОТО МУ (20 септември)

ЖИТИЕ НА СВ. ВЕЛИКОМЪЧЕНИК ЕВСТАТИЙ

Св. великомъченик Евстатий живял през втората половина на първия и първите десетилетия на втория век.

Като езичник носел името Плакида. Бил прославен римски пълководец при царуването на императорите Тит и Траян.

Неговият жизнен път изглежда твърде необикновен. Като праведния Иов в Библията той минал през много изпитания, но не паднал дъхом. Напротив – колкото

повече бил поразяван от удари в живота, толкова повече крепнел и растял дъхом. По своите нещастия, като по стъпала, се изкачвал все по-нагоре, докато стигнал до мъченическия венец.

Евстатий расъл в езичество. По природа със здрав разум и чиста дъша, той скоро разбрал цялата суетност и лъжовност на езичеството. Спасителят е казал: „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога“. И чистият по сърце Евстатий, осенен от особено небесно откровение, познал истинския Бог.

Той приел свето Кръщение заедно с жена си Теописия и синовете си Агапий и Теопис.

Прекарвал живота си в благополучие.

Скоро обаче се заредили и изпитания.

Историята на благочестието свидетелства, че никои не е удостоен с Небесното царство без венеца, изплетен от тръните, с които е осеян земния път. По трънлив път трябвало да мине и Евстатий със семейството си, за да се спаси.

Първото изпитание у него било това, че изгубил цялото си богато имущество и измрели всичките му слуги. За него било особено тежко да изпадне изведнъж в крайна бедност и да се лиши от помощниците си.

Към големите материални лишения се прибавили оскърбленията от предишните му приятели. Станал последен бедняк, той үзнал, че повече от тях са обичали в него само богатството му. Те го изоставили в нещастие. Готови били да обвинят него за постигналите го бедн.

Евстатий преживял това много тежко. Не възроптал против Бога. Решил да напусне родината си заедно с цялото си семейство. Не искал да живее повече там, гдето станала печалната промяна в живота му. Не можел да понася това, че хората изменили коренно отношенията си към него, към жена му, към синовете му.

Той заминал за Египет, гдето можел да скрие своя сан. Заел се с надничарска работа, за да прехранва семейството си.

Тук обаче го сполетяла още по-голяма беда: разбойник отвлякъл жена му, а синовете му се изгубили в пүстията.

Евстатий прекарал в Египет 15 години в мъки, лишения и труд. Е постоянна молитва үталожвал скрътта по загубените скъпи същества. Е үстойчива покорност на Божията воля, с несъмнена надежда на Бога и със съзнание за краткостта на земните изпитания и с вяра в обещаната блажена вечност Евстатий водел живот, достоен за звание то християнин. И Бог го възнаградил щедро за високите му добродетели.

В това време варвари застрашавали столицата на империята – Рим. Император Траян си спомнил за бившия военачалник Плакида, който не веднъж отвльсквал с үспех враговете. Заповядал да го намерят, за да му повери наново командването на войската. Евстатий бил открит и доведен в Рим. Императорът го приел с почести и го назначил за върховен началник на римската войска.

Походът срещу варварите завършил с властящ үспех. Евстатий се връщал тържествено в Рим начело на победоносната войска. При това завръщане той имал голямо щастие: в лицата на двама прекрасни момци – войници открил своите синове, а в лицето на една жена, която прислужвала във войската – своята съпруга. Овчари били отървали синовете му от нападналите ги в пүстията зверове и ги отгледали като свои чеда. Бог бил извавил жена му от нейния пленител, като го наказал със смърт. Вестта за това чүдно събитие се разпространила бързо измеждү войниците. И цялата войска споделила радостта на своя любим военачалник.

Като че ли нищо вече не могло да помрачи тая радост – радостта на събралите се наново след толкова тежки години съпруг, съпруга и синове.

Но кратко е земното щастие. Кратко се оказало то и сега за тия Божи човещи. То блеснало за миг, за да ги үкрепи за още по-голямото изпитание, което им предстояло, за да направи още по-скъпоценна пред Бога и човещите тяхната жертва.

Войската пристигнала в столицата. Новият император Адриан, който наследил умрелия Тит, приел с големи почести удържаните славна победа над варварите и пожелал да отпразнува това събитие чрез тържествено жертвоприношение на езическите богове. Настъбрали се за вземат участие в това празненство всички войници, всички граждани на Рим, които все още вярвали в езическите богове. Само Плакида, главният виновник на честваното събитие, не се оказал в храма...

- А къде е Плакида? – запитал императорът, който веднага забелязал отсъствието му.

Адриан наредил веднага да го извикат. Запитал го:

- Защо не вземаш участие в благодарственото жертвоприношение на боговете?

- Аз съм християнин - отговорил Евстатий. – Почитам единия мой Бог – Господ Исус Христос. Нему благодаря. Него славя. Аз знам, че Той изпрати Своята помощ за победа над враговете...

Разгневен от тоя отговор и разярен до крайност от съпротивата на Евстатий да вземе участие в езическото празненство, тоя жесток гонител на християните, император Адриан, не пощадил прославения с победи и любов от народа военачалник. Лишил го от военен сан и заповядал да го предадат заедно с цялото му семейство на зверовете в цирка.

За изумление на многобройните посетители в цирка зверовете не се допрели до Евстатий, до жена му и синовете му. Тогава тия твърди и неустрашими изповедници на името Христово, укрепени от вярата, че временната нова среща на тяхното семейство е само начало на тяхното вечно съединение в обителите на Небесния Отец, с радост приели следващото наказание – да бъдат хвърлени в нагорещена пещ. Тук те се сдобили с блажена мъченическа смърт. Телата им останали невредими в огъня.

Благочестиви християни ги погребвали с почести.

Това станало в 126 година.

Светите мощи на тия великомъченици – Евстатий, жена му и синовете му, се намират в Рим, в църквата "Св. Евстатий".

© Жития на светните. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев)

Отеческо наследство

АКО ЛИТУРГИЯТА ПРЕСТАНЕ – СЛЪНЦЕТО ЩЕ ПОМРЪКНЕ И ЗЕМЯТА ЩЕ СПРЕ ДА ДАВА СВОЯ ПЛОД

Скъпи мои, сега ще ви разкажа за Божествената литургия.

Ако бъдат събрани скъпоценностите на целия свят и бъдат поставени върху едната страна на везната, а върху другата – Божествената литургия – страната на Божествената литургия ще натези. Но човек не разбира каква скъпоценност притежава, до момента, в който това щастие не му се отнеме.

За съжаление, човек не цени нито слънцето, нито въздуха, нито светлината. Когато настане мрак, изчезне въздухът и човек няма какво повече да диша – тогава ще разбере и оцени, какво е имал и от какво се е лишил.

Този, който има възможност да ходи на Божествена литургия – не ходи, а който ходи – стои разсеяно, донасяйки със себе си житейски помисли и грижи. Защо е така? Защото той не се замисля какво представлява литургията. Не разбира цялата дълбочина и важност на извършващата се пред очите му велика Тайна.

А сред чудесата най-важното е именно Божествената Литургия. Заради нея свети слънцето на небето денем, луната – нощем и хилядите небесни звезди разливат своята светлина; заради нея и земята дава своя плод и затова имаме възможност да се храним.

Повтарям – земята принася плодове, жито и грозде, само за да могат хлябът и виното всекидневно да се принасят на светия престол при извършването на литургията. Не на нас, не за нас, грешните, покритите с язви, дава земята своя плод – не го заслужаваме – земята го дава за божествената Жертва и ще го дава, докато на земята се извършва Божествената литургия. Ако Литургията престане – слънцето ще помръкне и земята ще спре да дава своя плод...

Първата литургия е била установена от Исус Христос на Тайната Вечеря. И сега на престола се принасят хляб и вино, но в Божествената литургия те се претворяват в Тяло и Кръв Христови. И хората, вкувайки Тялото и Кръвта на Христос, се приобщават към божествената светлина. Така че Господ да влезе в дома на душата им и душата им да стане храм Божий.

О, какво велико щастие е това! Господ влиза в грешната душа, изпепелява в нея всички беззакония и душата на човека става дом Божий.

И тъй, Спасителят ни е завещал да извършваме Божествената литургия и да вкуваме Неговите животворящи Тяло и Кръв. Литургията е чуден подарък на Исус Христос. Литургията е мост, по който можем да преминем във вечния живот. Помнете това завещание на Исуса Христа. Вървете по този златен мост, който спасява от пропадта на ада.

Възлюбени, не слушайте тези, които бягат от Чашата на Спасителя. Това са нещастни, заблудени, жалки хора, които отдалечавайки се от Христа, падат в пропад. О, колко жалки, колко нещастни са тези хора, които заменят божествената служба за химерите на този свят, които житейските грижи лишават от възможността да бъдат в Божия храм.

Приятели! Обичайте Божия храм! Тук постоянно пребивава Бог. Бързайте към храма, особено на празници. Там е Светлината, осветяваща и укрепваща всеки човек. Там е Светото Приношение на Тялото и Кръвта Христови, които ни укрепват, оживяват и очистват душата ни.

У нас Литургията се нарича още „обедня“. Това е обед и пир, на който Господ ни зове чрез Своите слуги (пастири), но колко много са онези сред нас, които не откликват на Царския зов, които не искат да чуят Христовия глас и Светото Евангелие; и не стига че

сами не отиват, но пречат и на другите и им се присмиват.

О, колко нещастни са те, окаяните, лишавашите себе си от скъпоценния дар. В своята заблуда те тъпчат благоуханната роза – Божествената Христова Литургия.

Скъпи мои, обичайте Божествената литургия. Считайте за загубен този ден, в който не сте успели да бъдете на Литургия – особено на празник.

Св. Йоан Златоуст казва, че Божествената литургия е велик, чуден дар: Божинте ангели завиждат на нас, хората, на които ни е дадено щастие да вкуваме Божествените Тяло и Кръв. Те с милиарди долитат там, където се принася Безкръвната Жертва и с трепет предстоят пред светия престол, закривайки лицата си и прославяйки великата Тайна, която се извършва там. Божествената литургия е оста на света: както колелата могат да се въртят само около оста, така и нашият свят може да се движи, имайки светата литургия. Тя е основание на живота на света. Ако не беше така, ако нашият страшен, грешен свят не се освещаваше от тези велики Тайни, от тези явявания на божествения Изкупител, той би се разрушил от нечистотата и беззаконията.

В този момент се освещава престолът – и храмът и всички молещи се освещават; земята, въздухът, дават на човека всичко необходимо за живот, само защото на престола възлежи Светият Агнец, нашият Исус Христос – върху дискоса и чашата, във вид на вино и хляб.

Скъпи мои, благодарете на Господа за това, че ни сподобява да участваме в Божествената Литургия и да вкуваме Пречистото Мляко и животворящата Мляко Кръв. Молим Те, Господи, за тези, които в заблудата си не искат, не търсят да намерят утешение в спасителните Свети Тайни, но Ти ги вразуми, Господи, и ги приведи към покаяние, за да познаят Твоята спасителна сила. Амин.

Св. Йоан Кронщадски

ДЕТСКИ СВЯТ

БОГАТСТВО

В един град живял търговец, който имал трима синове.

Търговецът бил находчив и изобретателен. Така успял да натрупа огромно състояние. Когато го питали за какво му е цялото това богатство и грижите за него, той отговарял: „Непрекъснато се трудя, искам да подсигурия синовете си, за да не страдат.“ Чувайки това, синовете станали мързеливи, престанали да се трудят, а след смъртта на баща си започнали да харчат натрупаното богатство. Приискало се на бащата да види как синовете му живеят без труд и без грижи. Пуснал го Господ Бог. Той слязъл на земята, отишъл в родния си град и стигнал до дома си. Но когато почукал на вратата, му отворил някакъв непознат. Търговецът попитал къде са синовете му и чул жесток отговор – синовете му били в каторга. Мързелът ги довел до караници, раздори и убийство.

- Уви, - въздъхнал обезумелият от мъка баща. – Исках да създам рай за децата си, а им подготвих ад.

И тръгнал старецът из града да поучава родителите:

- Не бъдете безумци като мене. Безмерната ми любов към децата ги тласна към пъкления ад. Братя, не оставяйте на децата си никакво имане. Научете ги да се трудят и това им оставете в наследство. Останалото богатство раздайте преди смъртта.

Превод: Храм „Свето Благовещение“

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

18 септември † Неделя подир Въздвижение. Преп. Євмений, еп. Гортински, чудотворец. Гл. 5, үтр. ев. 3, ап. Гал. 2:16-20 (с. 381), лит. ев. Мк 8:34-9:1 (Тип. с. 83)

19 септември Св. мчци Трофим, Фаватий и Доримедонт

20 септември Св. вмчк Евстатий Плакида и семейството му

21 септември Св. ап. Кодрат. Св. Исакий и Мелетий, еп. Кипърски (Отдание на Въздвижение) (Тип. с. 84)

22 септември * Преп. Козма Зографски. Св. свщмчк Фока, еп. Синопийски. Св. прор. Йона. Преп. Йона

23 септември * Зачатие на св. Йоан Предтеча и Кръстител. Св. мчца Иранда

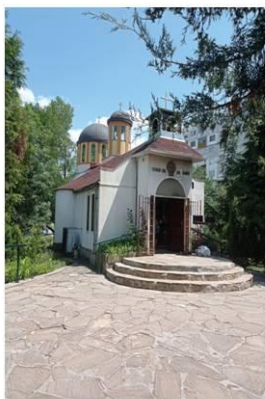
24 септември Св. първомъченица и равноапостолна Текла. Преп. Коприй. Св. Сиадан Атонски

Евнорийският лист се издава с благословията на председателя на храма ставрофорен иконом Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свето Благовещение“

Евнорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg

Приемаме дарения по Банкова сметка:

IBAN:
BG50UBBS80021090315830
BIC: UBBSBG33
Банка: Обединена
българска банка
Титуляр: Настоятелство при
храм „Св. пророк Илия“

Възлюбени в Господа братя и сестри!

От името на Църковното настоятелство искам всесърдечно да ви благодаря за направените от вас дарения, благодарение и на които успяхме да завършим инициативата за изписването на новопостроения храм „Свето Благовещение“. Днес вече това Богоугодно дело е завършено.

Още веднъж искам да благодаря на всички, които дадоха своята лепта, за да можем всички заедно да изпитаме тази голяма духовна радост от успешното завършване на изографисването на нашия храм.

По решение на Църковното настоятелство имам приятното задължение да обявя една нова инициатива, за която отново ще разчитаме на вас – тези, които имат възможност, разбира се – за набиране на средства за подмяна на плочковото пространство около стария храм „Св. пророк Илия“.

Нека Всеблагият Бог да ви дарува крепко здраве, духовен мир и винаги да подкрепя добрите ви дела!

Божие благословение да е винаги с вас, с домовете и чадата ви!

Ставрофорен иконом Емилиан Костадинов